

Bij De Wilde Konijnen Af

(Bi'j De Knien'n Of)

Klucht in drie bedrijven

door

MARTIN WOLF

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BIJ DE KONIJNEN AF** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARTIN WOLF** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© **2026 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten.

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon: (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Oele Tabak – 55. Konijnenfokker en erfgenaam. Oele is bijzonder traag in zijn spreken, doen en laten. Hij is erg aardig maar lang niet gek.

Sina Drijver – 75. Huishoudster van Oele, nieuwsgierig en grofgebekt. Ze is ontevreden over haar eigen bestaan en komt onsympathiek over.

Geertje Kloeten – 55. Vriendin van Oele, een zeer stoer en mannelijk type, wordt daarom door iedereen Geert genoemd.

Albert Siepel / Fons Tabacco – Een vies mannetje dat probeert als “Neef uit Amerika” een deel van de erfenis van Agaath Tabak te verkrijgen. Hij is niet al te slim en erg onverzorgd.

Notaris de Wit – M/V. (mogelijk een dubbelrol van Ingrid) Kan worden neergezet als een rustige en wijze, maar ook als een hele theatrale en “bijzondere” notaris.

Geert Vrekken – Een proleet, hij is aannemer, prooidier fokker en kerkenraadslid. Een bijzonder onaangename persoon die zeker de sympathie van het publiek niet hoeft te verwachten. Hij spreekt deels ABN deels dialect.

Irma Hoedjes – Dierenrechtenactiviste, in alles een felle tante. Haar uiterlijk en haar outfit zijn een statement.

Ingrid Gossé – Hysterische konijnenliefhebster, zeer overdreven in haar liefde voor Bunny. Naïef maar wel lief.
(Zou als dubbelrol met notaris de Wit twee heel verschillende maar prachtige rollen kunnen spelen.)

(4 à 5 dames, 3 à 4 heren)

DECOR:

Het decor stelt een eenvoudige woonkeuken voor met links en rechts een deur.

Een eettafel met stoelen en eventueel een luie stoel.

Een kast of plank met daar in of op bekers en lintjes.

Een dressoir waar het schilderij van het konijn op kan staan.

Voldoende ruimte om dozen neer te zetten met “konijnen” er in.

De spelers moeten achterlangs van deur 1 naar deur 2 kunnen lopen.

EERSTE BEDRIJF

(Het stuk speelt zich af in de zeer eenvoudig ingerichte woonkeuken van Oele.)

(Sina is aan het stofzuigen. Albert komt binnen met een grote doos. Hij is vies, heeft bloed aan zijn gezicht en zijn hand zit in het verband. Sina zet geïrriteerd de stofzuiger uit.)

ALBERT: Goedemorgen, ben ik hier bij Tabak?

SINA: *(niet vriendelijk)* Ja, dat klopt. Wat kom je hier doen?

ALBERT: Ik kom voor de dekram, nou ja, mijn konijn natuurlijk.

SINA: Oh, weer zo'n konijnenfokker. Tabak is er niet.

ALBERT: Oh, hoe kan dat dan? In de krant stond dat hij na vijf uur iedere dag, met uitzondering van zondag, aanwezig is zonder afspraak.

SINA: M.U.V. zondag dus. Dat kan. Maar hij *is* er nu niet.

(Albert gaat moeizaam zitten op een keukenstoel)

(Sina geïrriteerd) Ga daar maar zitten.

Stilte

ALBERT: Ik ben op de fiets.

SINA: Met die doos?

ALBERT: Ja, die had ik op het stuur.

SINA: Dat lijkt me behoorlijk gevaarlijk.

ALBERT: Is het ook. Ik ben gelukkig maar één keer gevallen.

SINA: Dat valt mee. Veel pijn gedaan?

ALBERT: Ja, nogal. Ik denk dat mijn sleutelbeen versplinterd is.

SINA: Dat is niet best.

ALBERT: Meestal geneest het wel weer, een mens kan meer hebben dan hij weet.

SINA: Wil je wat drinken?

ALBERT: Heb je koffie klaar?

SINA: *(afhoudend)* Nee, dan moet ik die eerst zetten.

ALBERT: Doe maar, ik moet toch wachten.

SINA: Is Senseo ook goed?

ALBERT: Liever gewone.

(Sina staat zuchtend op en sloft naar de keuken.)

(Albert kijkt wat rond, ziet alle bekers en lintjes die Oele gewonnen heeft. Dan kijkt hij in de doos en schrikt, het konijn is dood.)

Daar gaat mijn hobby.

SINA: *(op)* De koffie loopt.

ALBERT: Mijn konijn is dood.

SINA: Oh, waarom wilde je haar dan laten dekken?

ALBERT: Toen ik van huis ging leefde ze nog.

SINA: Weet je dat zeker?

ALBERT: Ja, want toen ik haar uit het hok wilde pakken viel ze me aan. *(laat het verband om zijn hand zien)*

SINA: Heb je veel konijnen?

ALBERT: Nee, dit is – of beter gezegd: was – mijn enige konijn. Ik begon net met konijnen. Deze heb ik gekocht van Geert Vrekken voor tweehonderd euro. “Niet duur,” zei hij, voor een Vlaamse Reus.

SINA: Lijkt me nogal aan de prijs, maar die Vrekken is een viespeuk. Het is dus niet van jongs af aan jouw passie?

ALBERT: Nee, zeker niet. Ik ben meer een visser. Maar Rieka, mijn inmiddels ex-vrouw, zei: “Albert Siepel, je wordt dik, je moet een hobby zoeken anders groei je dicht.” En toen ben ik met konijnen begonnen.

SINA: En nu val je flink af?

ALBERT: Eerst wel. Ik moest een hok bouwen en dat ging mis, dus dat konijn zat elke morgen in de groentetuin van de burens en dan moest ik haar weer vangen. Dan val je wel af, ja.

SINA: Een echte timmerman ben je dus ook niet.

ALBERT: Eigenlijk gek genoeg wel, maar ik ben gestopt met mijn bedrijf omdat er geen vraag meer was naar mijn diensten.

SINA: Er is anders gebrek aan volk in de bouw.

ALBERT: Niet aan mij, zo te zien. *(staat half op)* Ik denk niet dat ik nog op Tabak hoeft te wachten als mijn konijn toch dood is.

SINA: Nee, maar ik heb net koffie voor je gezet, dus blijf nog maar

even zitten.

ALBERT: Dan zet ik de doos even buiten, want ik begin wat te ruiken.

SINA: Dan kijk ik even bij de koffie. *(beiden af)*

GEERTJE: *(op)* Ik ruik koffie.

SINA: *(op met dienblad)* Oh, ben jij er?

GEERTJE: Ja, Oele komt zo, die moest nog mee naar het kerkhof.

SINA: Hoe was het?

GEERTJE: Zwaar en lang.

SINA: *(snerend)* Ja, dat oude mens was nogal kerkelijk, dus de dominee zal er wel diep op door zijn gegaan.

GEERTJE: Dominee wordt oud.

SINA: Hij *is* oud: zevenentachtig en zo doof als een witte kat.

GEERTJE: Er was weinig belangstelling.

SINA: Geloof ik wel. Net als ik hebben veel mensen een kaart gekregen waar in stond dat ze *niet* welkom waren op de begrafenis.

GEERTJE: Ik keek raar op dat ze die kaarten verstuurd had.

SINA: Ik ook. Het is meer dan dertig jaar geleden.

GEERTJE: Van sommigen meer dan vijftig jaar.

SINA: De bakker mocht ook niet komen omdat hij één keer de witte bolletjes op had toen zij kwam. Het was verdorie twee minuten voor sluitingstijd op een zaterdag.

GEERTJE: En kapper Bollink ook niet, want drieënveertig jaar geleden was het haar een keer te kort geknipt.

SINA: Dat bedoel ik. En Oele anders ook niet, denk ik, maar dat was haar enige familie nog.

GEERTJE: En waarschijnlijk vanwege de VVVK.

SINA: Ja, die beesten beschreven ze wat... bah.

GEERTJE: Ik mocht die oude tante eigenlijk wel, als je het goed bekijkt.

SINA: Ik niet. Iedereen was bang voor haar.

GEERTJE: Ze heeft het anders lang volgehouden.

SINA: Ja, honderd en drie jaar en geen dag ziek geweest.

GEERTJE: Hoe kan het? Ze at alleen oud brood en aardappels uit haar eigen tuin, verder niks.

SINA: Misschien juist daarom wel.

GEERTJE: Ze zette thee van haar eigen water.

SINA: Hè, bah, hou op.

GEERTJE: En ze waste zich nooit.

SINA: Van onder ook niet?

GEERTJE: Nee, niks. “Als je je maar lang genoeg niet wast, houdt het stinken vanzelf op,” zei ze.

SINA: Hoe lang heb je daar de tuin gedaan?

GEERTJE: Goed veertig jaar. Ik was vijftien toen ik begon.

SINA: Ik ben hier volgende maand vijftig jaar. Ik ben benieuwd of Oele er wat aan gaat doen nu hij zoveel geld krijgt.

GEERTJE: Weet hij het wel?

SINA: Wat?

GEERTJE: Dat je hier vijftig jaar huishoudster bent?

SINA: *Interieurverzorgster* bedoel je. Jazeker, dat zeg ik meerdere malen per dag.

GEERTJE: Omdat Oele niet zo scherp is op dat soort dingen, bedoel ik.

SINA: Daarom zeg ik het ook meerdere malen per dag.

GEERTJE: Dus je denkt zeker te weten dat haar hele vermogen naar Oele gaat?

SINA: Ja, de notaris was hier en ik kreeg onbedoeld wat mee. Maar die moet officieel een paar weken wachten of er zich nog andere familieleden melden. Dat is hier niet van toepassing – NVT zeg maar – en dan gaat er wat naar de kerk en de rest is na aftrek van belasting voor Oele. Zo zei hij/zij het.

Stilte

GEERTJE: Wat zou jij doen als het schip met geld plotseling bij jou aanmeerde?

SINA: Ik leverde de stofdoek in en ging drie weken op vakantie naar Spanje.

GEERTJE: Ik kocht een stukje land en een tuinstoel en dan ging ik

daar de hele dag op zitten.

SINA: Dat ben je snel zat.

GEERTJE: Spanje ook.

SINA: Daarom ga ik ook maar drie weken.

GEERTJE: Oele zal raar opkijken als er nog wel ergens familie van hem rondloopt.

SINA: Volgens hemzelf is hij nu wees.

GEERTJE: Er wordt beweerd dat dat oude mens vele miljoenen bezat in grond, gebouwen en contant geld. Zo zeiden ze dat bij de linedance.

SINA: En dat is straks allemaal voor Oele.

GEERTJE: En de belasting pikt een graantje mee, uiteraard.

SINA: Geld is net blad, het waait altijd op een hoop en op de verkeerde plek.

GEERTJE: *(staat op)* Ik wacht niet langer, ik moet mijn moeder de kousen uittrekken. *(af)*

SINA: *(gaat duidelijk met tegenzin weer stofzuigen)* Haar, haar, allemaal haar, vieze rotkonijnen, ik snap niet wat Oele bezielt met die rommel.

VREKKEN: *(op, in het zwart gekleed, met hoed en met een envelop)* Dag mevrouw Drijver, nog aan het werk op uw oude dag?

SINA: *(zet de stofzuiger uit, onvriendelijk)* Dag Vrekken. Ja, we zijn niet allemaal in de positie dat we het rustig aan kunnen doen. Wat kom je hier doen?

VREKKEN: Ik vermoed dat Oele nog niet thuis is, hij mocht als enige mee naar het graf. Maar de kerkenraad vindt het belangrijk dat ik deze brief persoonlijk bij hem aflever. Het heeft te maken met zijn rol als extracuteur testomantair.

SINA: Juist ja, dat is inderdaad wat hij is. Ik vind het een moeilijk woord hoor, eigenlijk weet ik niet eens wat het betekent.

VREKKEN: Hij mag de nalatenschap van zijn tante afwikkelen, daar komt het op neer. Hij moet ervoor zorgen dat de laatste wil van zijn tante correct wordt uitgevoerd en afgehandeld. De kerk is genoemd in het testament, daarvan zijn wij inmiddels op de hoogte gesteld. Alleen de omvang van het legaat is ons nog onbekend.

SINA: Ga maar uit van een flinke klap geld, Vrekken. Die Agaath Tabak was zeer vermogend, wordt gezegd. Ze was namelijk erg zuinig, ze wilde haar eigen stront nog wel vreten, zei mijn man zaliger geregeld.

VREKKEN: Ja, het is algemeen bekend dat ze haar geld niet over de balk smeed.

SINA: Nee, zeker niet. Ze zette thee van haar eigen water, zei Geertje Kloeten.

VREKKEN: Had ze een bron?

SINA: Nee, haar eigen water, snap je? ...

VREKKEN: Geertje Kloeten zal het wel weten, die was toch haar tuinman?

SINA: Ja, al veertig jaar. Zij was wél welkom op de begrafenis. Ik niet.

VREKKEN: De laatste wens van een overledene dient te worden gerespecteerd, mevrouw Drijver.

SINA: Dat zal wel, maar er is ook nog zoiets als fatsoen.

VREKKEN: De Heer heeft soms vreemde kostgangers, mevrouw Drijver, maar ieder schaapje heeft een functie in de grote kudde.

SINA: Dat zal best, maar ik rouw geen seconde om dit ouwe schaap.

VREKKEN: Ik heb haar redelijk goed gekend. Op mij heeft ze een diepe indruk gemaakt.

SINA: Ik heb haar nauwelijks gekend, maar ik mocht haar niet.

VREKKEN: Komt u nog naar de repetities van de dansgroep?

SINA: Jazeker, jij ook wel toch?

VREKKEN: Jazeker. Ik beschouw mijzelf als één van de belangrijkste schakels in het geheel.

SINA: Vorig jaar kwam je anders keihard ten val tijdens de uitvoering.

VREKKEN: Ik had een black-out omdat ik altijd zo hard werk, denk ik.

SINA: Of omdat je altijd zoveel zuipt, dat kan ook.

VREKKEN: Ik drink met mate, mevrouw Drijver.

SINA: Met je maten, bedoel je zeker. Ik schaamde me kapot.

VREKKEN: Enfin, wilt u deze brief aan Oele overhandigen? Ik kom zeer binnenkort kijken hoe hij met dit verlies van zijn laatste

bloedverwant omgaat.

SINA: Ik zal hem de brief persoonlijk overhandigen, Vrekken. Komt goed.

VREKKEN: Bedankt, mevrouw Drijver. Blijf niet hangen in wrok, dat is slecht voor uw hart. *(af)*

SINA: *(houdt de brief tegen het licht)* Hangen in wrok? Waar bemoeit die kerel zich mee? *(gaat af om de koffiekan te halen en komt direct weer terug)*

ALBERT: *(op)* Was dat de schoorsteenveger?

SINA: Nee, iemand van de kerk.

ALBERT: Van de oude stempel, zo te zien.

SINA: Hij komt net van de begrafenis van Oele zijn tante Agaath vandaan. Die stond op traditie.

ALBERT: Oh, daarom is Tabak er niet, dat begrijp ik.

SINA: Die Tabak noemen wij trouwens gewoon Oele. Dat is de enige erfgenaam van die tante. Dat mens was schathemeltje rijk. *(schenkt koffie in)*

ALBERT: Bedankt. Dan treft die Oele dat mooi, want wie niet steelt of erft moet werken tot hij sterft.

SINA: Precies, net als ik. Ik heb alleen AOW en dat is te weinig om van te leven en te veel om van te creperen.

ALBERT: Ik heb niks. Feitelijk ben ik failliet, maar ik woon in het huis van mijn inmiddels ex-vrouw, dat scheelt.

SINA: Het is toch te gek dat zo'n berg geld naar één persoon gaat. Daar kun je wel tien man gelukkig mee maken.

ALBERT: Geld maakt niet gelukkig.

SINA: Nee, maar gelukkig maken ze wel geld.

ALBERT: Geld doet geen wonderen, maar zonder is het donderen, zei mijn vader vaak.

SINA: Zo is 't wel.

ALBERT: Als hij dat geld krijgt, kan hij zijn konijnenschuur ook wel opknappen. Dat is een oude bende. Als je het licht aandoet, springen de vonken uit de schakelaar.

SINA: Ben je erin geweest?

ALBERT: Ja, heel even. Wat dan?

SINA: Oele wil geen volk in zijn schuur hebben in verband met ziektes.

ALBERT: Mij mankeert niks, hoor.

SINA: Je kunt je anders wel aanbieden als timmerman om die schuur op te knappen. Met een maand heeft hij dat geld wel op de bank staan.

ALBERT: *Dan pas?*

SINA: Ja, ze moeten officieel drie weken wachten in verband met – I.V.M. zeg maar – of er zich nog familie meldt voor de verdeling, maar daar lijkt het niet op.

ALBERT: Maar zeker weten doet hij dat niet?

SINA: Hoe bedoel je?

ALBERT: Als er nou eens een... neef in bijvoorbeeld... Amerika blijkt te wonen, krijgt die dan de helft?

SINA: Dat denk ik wel.

ALBERT: *(drinkt snel de koffie op)* Ik ga naar huis. *(staat op en loopt weg)*

SINA: Neem je je dode konijn wel weer mee?

ALBERT: Ja, ik heb haar al onder de snelbinders. *(haastig af)*

SINA: Wat een haast ineens en wat een aparte kerel. *(maakt vlug de stoel schoon waar Albert op zat)* Bah...

(Oele op in zondagse kleren. Hij heeft een doos met daarin een konijn bij zich en een schilderij van een konijn. Hij is enigszins terneergeslagen.)

Oh, ben je er weer. Hoe was het?

OELE: Wat zal ik zeggen... het was niet druk.

SINA: Verbaast me niks dat er weinig volk was. Ze was niet erg geliefd.

OELE: *(doet zijn goeie kleren uit en trekt een oude broek en een stofjas aan. Hij zet het schilderij op de kast)* Misschien niet. Ik weet het niet.

SINA: Nou, ik weet het wel: dat was ze niet. Wat is dat voor schilderijtje?

OELE: Oh, dat stond bij het konijnenhokje dat tante in huis had staan. Haar konijn keek er altijd naar, zei ze.

SINA: Heeft ze dat zelf geschilderd?

OELE: Geen idee. Kan best, ze was erg artistiek.

SINA: En agressief. Lelijk ding. Wie waren er allemaal op de uitvaart?

OELE: Ik was er, Geertje, de dominee natuurlijk, de begrafenisondernemer en Geert Vrekken namens de kerkenraad. Dat hoorde zo, zeiden ze.

SINA: Geertje Kloeten wel, en ik mocht niet komen.

OELE: Op uitdrukkelijk verzoek van tante Agaath niet, nee.

SINA: Vanwege een akkefietje van dertig jaar geleden?

OELE: Klopt. Dat had je toen niet moeten doen.

SINA: Maar je vader had dat konijn zelf geschoten.

OELE: Dat kan, maar je had hem niet op tafel moeten zetten waar tante Agaath bij was.

SINA: Wist ik dat ze zo gek was op konijnen?

OELE: Je komt hier anders lang genoeg over de vloer om dat te weten.

SINA: (*trots*) Eind deze maand vijftig jaar... ik was vijftientwintig toen ik begon.

OELE: Dat heb je al vaker gezegd. Hoe oud ben je nu dan?

SINA: Vijftientwintig plus vijftig...

OELE: (*denkt na*) ... Heel oud dus...

SINA: (*boos*) Dat valt wel mee, ik kan alles nog. Wat zit er in die doos?

OELE: Een konijn. Tante Agaath had er nog eentje en die moest waken bij de kist. Dat stond in haar testament.

SINA: Een konijn dat moet waken? Dat mens had het servies ook niet recht meer in de kast staan, merk ik.

OELE: Geertje en ik hebben gedaan wat ze van ons gevraagd heeft en meer kunnen we niet doen.

SINA: Hoe was de preek van Frederiks?

OELE: Ja, wat moet ik zeggen... op een zeker moment was ik bijna jaloers op mijn tante, er kwam geen eind aan.

SINA: Geert heeft hier net nog even op je zitten wachten, maar die moest weg.

OELE: Die komt wel weer, denk ik.

SINA: Er zijn ook nog eens kaartjes gekomen en een brief van de kerk. *(wijst naar de post)*

OELE: Ik kijk wel even als Geertje er is, die vindt die kaarten wel interessant.

SINA: Maak je die van de kerk ook niet open?

OELE: Straks.

SINA: *(teleurgesteld)* Dan ben ik weg.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto